

— Е, тогава да се опитамъ ли и азъ? — изпъхтѣла прикрито Лѣността и тръгнала, като се поклащала отъ кракъ на кракъ.

Влѣзла тя въ кѣщи и се изтегнала при огнището, дѣто билъ седналъ и Петъръ. Дошло врѣме за работа, дошло и отминало, и той се изтѣга, прозѣва се и не бърза да върви!... Жена му го буди, съвѣтва го да върви, кара му се.

Разсърдилъ се тогава Петъръ и за първи пѣтъ замахналъ съ ржка върху ѝ.

И потекълъ животътъ му всѣки день тъй — при огнището, отъ сутринъ до вечеръ, спи и се обръща. А работата стои непогледната: ливадата трѣбва да се коси — прѣгаря; ржжѣта прѣзрѣва непокѣтната... Добитѣкъ непогледнатъ, оборъ неизчистенъ... Гледала го ступанката му всѣки день при огнището, па се отпуска и тя; дѣцата немити и несчесани, кога яли, кога не; мръсни и непрани, ровятъ се като прасета изъ двора, изъ пепельта и букулцитѣ... Почватъ се прѣпирни и кавги, псувни и бой... А ето и вземаодавцитѣ — искатъ си паритѣ, почватъ да продаватъ...

Тогава чакъ Лѣността отворила портата на запусѣлия, потъналъ въ мръсотия дворъ и се провикнала:

— Елате сега, сестрици, елате и се порадвайте на работата ми, елате да видите, какъ си върша работата лежишкомъ, безъ да се помръдна!...

Дошли сестритѣ ѝ, гледатъ и не вѣрватъ очитѣ си: отъ първия редъ и чистота нѣмало ни пометъ! Ни конь, ни крава... Всичко напустнато, старо, изронено и износено, — сѣкашъ всичко вече чака желанитѣ гости, Мжката и Нуждата... И ето нѣ, че и тѣ сж вече готови!